

ἵσπευθ' κ' ὑπάρχει φίλος μὴ κρυπῶσι γὰρ γεινῶτι
τὸ κρατήσου ἀνακῆτι.

Μὴ χαρὰν ἐπίσης βλέπω καὶ ξερὸς ἀπὸ τὰ γίλοια
πῶς πατέρες μας ἔβηξαν καὶ τὰμοῦστακα μουρέλια,
κ' ὁ καθέτι σταυροκοπιῶται εἰκοσάκι τῆς ἡμέρας
ὅταν τὰ παιδιὰ κυττάξῃ πῶς μεγάλ' ἀπ' τοὺς πατέρας.

Μὴ χαρὰν ἐπίσης βλέπω πῶς θὰ λείψῃ καθὲ κλάψα,
πῶς καὶ πάλιν τὸν Ἀβέρωφ τὸν ἔβαλαμε ἔσθῃ κῆψα,
καὶ τὸ Σταδίον ἀγώνων καὶ τρεπκίον κλασικῶν
ἀπὸ μάρμαρον θὰ γίνῃ καθαρῶς Πεντελικῶν.

Κ' ἴσως πλέον ἐκαὶ πέρα μὲς ἴστους μῆνας τῶν καυμάτων
κ' ἡ Βουλὴ συνεδριάξῃ περὶ τῶσαν ζητημάτων,
καὶ ἴσως ἔδρας ἔξαπλωμέναι τὰς λευκάς καὶ μαρμαρίνους
θὰ ὁροῖσῃτε ἐπ' ὀλίγον τὸν ἔδραν σας τὰς καμίνους,
καὶ θὰ λέγατ' ἑφροσύνους :
ατρισκακάρους εἰκόνους,
ποῦ τὸ τίμιόν του χρῆμα ἔσκατάλησεν ἀδρὸν
πρὸς ἀνάπαυσιν καὶ ὄρασαν τῶν μεγάλων μας ἰδρῶν.»

Κ' ἡ Βλογιὰ μανθάνω χαίρων πῶς θερίζει κατ' αὐτάς
καὶ προτίστω φιλοσόφους τοὺς κυρίους Βουλευτάς
καὶ βατοῖνα νὰ προστρέξω ἄρον ἄρον κ' ἐν σπουδῇ
πρὶν τοὺς ρίξουν μὲς ἴστὸ κάρρο καὶ τοὺς πάνε ἴστὸ Γουδῖ.

Καὶ θάνατι κῆτι φεθερὸν
εἰς ἕνα κρίσιμον καιρὸν
εὐδαιμονίας περισσῆς
νὰ κακαρώσεται καὶ εἰς
μὲ μούτρα βλογιακίμω
κ' ὄλα νὰ πᾶν χαμίνα.

Μόνον ποῦ τὸ φαντάζομαι φρυάττω καὶ ριγῶ
καὶ τρεῖς φοραὶς ὡς σήμερα μολιάστῃκα κ' ἔγω,
ἀλλὰ μὴ φρικτὴν ἔμαθε κ' ὁ Περικλῆτος κ' ὄλοι
πῶς καὶ τὴν τρίτην τὴν φορὰ δὲν ἐπίσπει τὸ μπόδι.

Ἄγγελῶν πηγαίνετε πρὸς μίαν ἀγαλάδα,
ὅπου τὴν λέν Ἐλαδα,
κ' ὅπως εὐτόχησε πιστὸς τοῦ Μπάρμπα νὰ χρισθῇ
αὐτὸς μὲ τὴν βατοῖνα τῆς ἄς βατοῖναρισθῇ.

Ὁ γέρο Μπάρμπα καρτερεῖ περίεδος κ' ὠραῖος,
αὐτὸς κ' Ἄλμπέρτης μολιάστῃκα, αὐτὸς καὶ Δευτεράτος,
αὐτὸς καὶ πέρυξ δεξιὰ κ' ἄριστερα θὰ μείνη,
ὁ Δεληγιάναρος κερνῶ κ' ὁ Δεληγιάνης πίνει.

Συμβιθασοὶ καὶ τὰ λοιπὰ τελεθόνουν μετ' ὀλίγον,
καὶ τότε, φίλοι Βουλευταὶ, τὸν λόγον καταλήγων
αἰσθάνομαι ἴστους ρώθωνας ἀέριον θεϊῶδες,
ὅπου σκορπιζοῦν μερικὸν φουσανελῶδων πόδες.

Ἄλλ' ὅσον χαίρω δι' αὐτοὺς, τόση μὲ πᾶνει λύπη
ὅταν ἰδῶ περίεργος πῶς ὁ Τρικοῦπης λείπει,
καὶ βλέπω τὸν Σιμόπουλον, τοῦ Λόρδου τὸ καυκάρι,
ὅτι τὴν ἔδραν τὴν κενὴ δακρύων τὴν φερμαίει,
μαζὶ του συμποῶ
καὶ μὲ τὸν Οὐγγίλιον ἀμείσους συμποῶν,
ποῦ γράρει τὰ πασίγνωστον ἐκ τῶν ἀπορρημάτων,
ἦγουν πῶς εἶναι κάποτε καὶ ὄκρουα πραγμάτων.

Βαχίως θὰ γνωρίζετε, Κορδοβουλιπρόροι,
ὁ πρῶην παντοῦναμος πῶς μῆπκε ἴστὸ βατόρι
καὶ δίχως οἰκτον ἀφῆσε τὴν μακαριὰν χώραν,
κ' ἴσως αὐτὴν τὴν ὄραν
μακρὰν τῆς λαύρας τῆς πολλῆς τοῦ τόπου τοῦ μουροῦξῃ
ἴστῃς Ἐσπερίδας τὰ λουτρά κορμὶ βασάνων λουζέι,
ἐνῶ τὸν Κορδονάραρον ἰδῶς τὸν περιπρέει
κ' ἀμείρητα τὸν ἔξανγλιον καθήκοντα καὶ χρέη.

Ἐμπρὸς ἴσθῃν ἔδραν τὴν κενὴν πενήθιμος οἰσπῶ...
ἀλλ' ἴσως ἐλησημόνησα ἴσθῃν λόγον μου νὰ πῶ
πῶς συμπαθόντες ἕκαστον ἔψαλλον καὶ πεινῶντα
ἴσως νὰ καταργῶμεν κ' ἔκεινα τὰ προσόντα,
ἴσως νὰ καταργῶμεν καὶ τὴν Ἀστνομιάν,
ἀλλ' ἴσως καὶ καταργῆσιν δὲν κάμωμεν καμίαν.

Τὸ τί ἴστὸ μέλλον θὰ συμβῇ μόν' ὁ καιρὸς τὸ ξέρι
καὶ πάντα θὰ φερόμεθα καθὸς τὸ φέρον φέρι,
καὶ νῦν ἐκ μέρους τῆς Αὐλῆς
ἀπὸ τὸ βῆμα τῆς Βουλῆς
εἰς τὸν Κορδοκρούμπκρον ἀνακραυγῶζων ζήτω
τῆς χάδρας τῆς Ρωμακίτης τὴν ἐναρξιν κηρύττω.

Περικλιανίδει οὐκτειναι τοῦ Φαδουλά τοῦ κουενέ.

(Εἶναι βαθεῖα μεσάνυχτα, κ' ὁ Φαδουλάς μονάχος
κατέρχεται ἴσθῃν Πειραιὰ μὲ ποδηλάτου τάχος,
κ' ἐνῶ κοιμῶντ' ἰνόργανα κ' ἀνόργανα καὶ πάντα
τοῦ Καραϊσκού προσφανεῖ τὸν νέον ἀνδρόαντα.)

Φ. — Γονατιστὸς οἱ προσκυνῶ, μεγάλῃ Καραϊσκο,
καὶ τίτοζην ὄρα θέρωζομαι μονάχος νὰ σὲ βρῶσκω.
Τώρα ποῦ σκότος ἄγιον καὶ σιγηλὸν μὰς σκίπει,
ποῦ δῶχνει τὰ φαντάσματα φωνῆ τοῦ πειταινοῦ,
κακεῖς νεκρὸς ἢ ζωντανὸς δὲν θίλω νὰ μὲ βλέπῃ
παρὰ σὺ μόνον, Στρατηγέ, καὶ πᾶστρα τοῦρανοῦ.

Γὰρ σένα, ποῦ τὰ χεῖρά σου πρὸς τὸ κενὸν ἀνοίγεις,
ἰτόνισαι διθύραμβον ὁ ποιητὴς Στρατήγιος,
κ' ἀνέμωμεν τὰ κάλλιστα τῶν ἀνοραγαθμάτων
ἐν μίσφ πληθους καὶ βοῆς καὶ χειροκροτημάτων,
κ' ὅπταν σ' ἀπεκάλυψεν ὁ πρῶτος τῶν Ἑλλήνων
τὴν κεφαλὴν του κλίνω,
πιστεύω, ἀνεφάνησε ἴσθῃν θεατῶν τὰ σμῆνη,
πῶς ἡ μεγάλη μνήμη σου παντοτεινὴ θὰ μείνη.

Καβαλαῖ τὸν Φασουλή
κι' ἴσα μέσα 'στὴ Βουλή.

κι' αὐτὸ πού σοῦκε, Στρατηγί, μικρὸν δὲν εἶναι ρῆμα...
ὥρα πού κάθε φλάμπουρο δὲν μῆνει παρὰ θρύμμα
... ἀλλὰ δὲν πρέπει νὰ ζητῆς, ἀρματωλὲ καὶ κλέφτη...
... ἂν μόνον σ' ἐνθουσιάζεθα παραπολι σου πέρτε:

... ἐβελιόνα δὲ κι' ἐγώ, ὑπήκοος Αὐτοῦ,
... ὡς μ' ἔδωκε τοῖς θριάμβους σου, πού μας θαμνοῦν χρυσοῖ,
... ἐν κἀλλην σου κατέβαινε νὰ βάλῃς Βουλευτοῦ
... ἄφης Κορδοναρούμπρος νὰ λέγῃσαι καὶ σύ,
... ἄφρους μαῦρο, Στρατηγί, σὲ τούτον τὸν ἀγῶνα,
... ἵπου νὰ πᾶν γόνκ.

... ἀνατιοτὸς σὶ προσκυνῶ, Στρατάρχα δεξιομένη,
... ἂν ὁ Στρατάρχης ὁ σωστός δὲν εἶσαι καθὼς λίνε,
... ἀλλ' ἴνας τύπος γενικός κι' ἐξιδανικευμένος
... περικυλιζῶν τὸ κλεινὸν τῶν πολεμάρχων γένος,
... ἔπειτα κρυφὸ καμάρι σου νὰ τῶχης, καπετάνε,
... πού τοιούτος ἀνδριάς εἰς τῶνομά σου θάναι,
... ἂν αὐτὸς πού θάρχεται καφεὶ νὰ πίνῃ 'στου Τσελέπη
... ἂν ἐξαλλὸν σου προτομῆν ἀντίκρου του θὰ βλῆτη.

Ἄλλος κι' ἂν εἶσαι, 'στὰ 'ψηλὰ τὰ μάτια μὴ γυρνεῖς,
... εἰς τῆς εὐγνωμοσύνης μας ποτὲ δὲν θὰ γλυτώσης,
... κι' εὐχάριστα τὴν ὥρα σου, Στρατάρχα, θὰ περνεῖς
... μὲ κάρρα, μὲ βαρκάρηδες, κι' ἐμπόρων ἐκφορτώσεις.

Τὰ λαμπερὰ τὰ μάτια σου 'στὰ χαμηλὰ νὰ ρίχνῃς
... κι' οὐροδογεῖται σ' ἔβαλαν ἀντίκρου σου νὰ δείχνῃς,
... ὡσάν νὰ λῆς 'στοὺς θαυμαστάς τῆς γῆς τῶν Παρθενῶνων :
... εἶδου τὸ μέγα τρέπαιον τῶν νέων ἀπογόνων.»

Ἄλλὰ κι' ἐκεῖ 'στὸ Φάληρο, 'στὸ μέρος πού κοιμάσαι,
... μεγάλως ἐκτιμᾶσαι,
... κι' ἐκεῖ γιὰ μόνος λίθανος 'στου τάφου σου τὸ χῶμα
... πολλῆς κορπίζε βρόμα.

Γιὰ τῶν συγχρόνων τὰς τιμὰς συχνὰ σὰς μακαρίζω,
... κι' ὅπου κοπρῶνος ἔρωμα μού σταματᾷ τὸ βῆμα
... ἄσπραίνονται τὸν μόνον του καὶ μόνος φθυρίζω :
... εἶδὼ κοντὰ γιὰ σίγουρα προγόνου θάναι μῆμα.»

Ἄτινιος, Στρατάρχα μου, κι' ἔμεινε τὸν σακάτη,
... καὶ μούντζωσέ με, φτύσε με, καὶ μάδα μου τὸ μῦσι,

και μία στιγμή χαμήλωσε να 'πώ 'στ' αὐτί σου κάτι μέσα 'στό σκότος τῆς νυκτός ψυχή νά μήν τάκουσθ.

Μακάρι, γυιέ Καλογρηάς και φύτρο φλογερό, κι 'θλας μας ή χαλόγρηαι σέ τούτον τον καιρό τῆν παρθενιά των νάβγαναι και νάκανα μία γίννα, φθάνει 'στόν κόσμος νάβγαζαν ανθρώπους σαν και σίνα.

'Ός φωτεινόν μετώρον κατέβη τούρανού με τῆν μεγάλη σου καρδιά και τόν μεγαλό νού. Τσοαῖτη πίστις αὐστηρά τῆ; νέας Ρωμαιοσύνης πρὸς τῆρησαι πανάμωμον τῆς ἐπιτολῆς ἐκείνης, ἥτις ἐδόθη γράφεται 'στου Μωυσή τὰς πλάκας, ἄρρησ στείρα νά διεθούν τὰ χρόνια τὰ καλλίτερα, κι 'ή γῆ μας περπλήθουε ἀπό νομίμου βιάκας, πούχουν κεφάλια και καρδιάς γεμάταις ἀπό πίτερα.

'Ας κματίσουν γύρω μας χονάτικι φορεσιὰς σου, ζῶναι τῆν νύκτα τῆν βουθή με τῆς ἀρματωσιὰς σου, κι 'ὰς ἀκουσθῆ διαβολικό τὸ σάωμμα τὸ βουνίσο, πὸλ' ἄν' ἀπό τὰ χεῖλη σου ξεβίλιζε περίσο, ὄπλο και τούτο ζηλευτό μίς 'στ' ἄλλα τάρματά σου, και χῖνε τὸ φαρμακερό σ' ἔπιον σταθῆ 'μπροστά σου.

Δεῖξ μας λίγο, Στρατηγέ, τὰ λάσια σου στήθη, ἀλλ' ἄν'... λέγουν 'στὴν ὄρμην τροπαιοφόρου πάλης πὸς εἰδειξ τὰ 'πίσω σου πρὸς κινηθῆτα πλήθη, δεῖγμα περιφρονήσεως και σχισιάς μεγάλης.

Μόνον αὐτὸ τὸ κίνημα ταρξιάς και σ' ἔμας, με και με τούτο, Στρατηγέ, θαρρὸ πὸς μας τιμῆς. Τσοαῖτη περιφρονήσις πολυτέλης δέν πρίπει 'στὰ νόμιμα γεννήματα κι 'ἐμὶ τὸ βακτηριόειν, και τώρα πρὸς τὸν κερφὸν πηγαῖου τοῦ Τσελίπτη γιὰ νά κεντίσω, Στρατηγέ, κανίνα γουργουλιόειν.

Ἦλθε τέλος... νάτος νάτος τῶν Πατρῶν ὁ Κορδονάτος.

Ὁὐρρα, παιδιὰ, 'στόν νικητήν, εὐοῖ 'στόν 'Αχιλλία, και 'στόν ὑπο-Κορδονάρον τῆς Πατρῆς Βασιλείας. Γι' αὐτόν φιλιὰ τοῦ Θεωφῶρη και λόγιο 'στὸ μπαλκόνι, κι 'ἀδῆκατο ξεφαννιτὸ Κορδόνι και Κορδόνι πρωτεουσσιάνων εὐτυχῶν ταῦτὰ κατασπαράζει και ἐμπε πὸν νά λυσάεζετε ὁ Φασουλῆς φωνάζει.

Και μίς 'στῶν λόγων κι 'ἀσπασιμῶν τῆν βράσειν και τῆν γυθίαν τῆς Πιαδὸς μμηθεις τὸν ἱερία Χρῆστη, [σιν] 'στόν ἀργυρότρηχ' ἀρχηγόν τοιαῦτα φηλαίρει: ὁ Κλυθὶ μου, ἀργυρότρηχς και μαύραμπα Θεωφῶρη, δε ἀμριβίθηκας χρυσῶν τῆς Κορδονάρας ἀρμα, και ὄς χαρτουλάκιον 'στῶν Πατριῶν τὸ χάμμα, γιζατί κι 'αὐτὸ 'στὰς ἐκλογὰς 'τασκάθη με τὸν Θάνο κι 'ἔρεψε γιὰ χατήρι σου και με τὸ παραπάνω.»

Τούτον δ' ἀκπαμειθόμενος ὁ Κορδονάς 'Απόλλων μιά ταμυοῦθὰ δέν ἔβγαλε πρὸς ἀπορίαν βλων, κι 'ὁ Φασουλῆς ἰσάμωος με σχῆμα ταπεινόν κι' αὐτὰ πρὸς τὸ προπύργιον λαλεῖ τῶν Πατριῶν: «Ἢ μίγα πίνθος σῆμαρον τούς 'Αχαιοὺς ἰκάνει κι' ὁ Θεωφῶρηκς Ὑπουργὸς αἰ κάνει δέν αἰ κάνει.»

'Ὁ δὲ Γερκωστόπουλος 'στόν Φασουλῆν προσηφῆ γεμάτος ἀπὸ κίρι: «ἐπῆσον ἴπος ἔφυγε σαπρῶν δόντων ἔρκος;» κι' ἀνετινάχθη τρομερὸς ὁ μαλλιαρὸς τοῦ σβέρκας.

Τοῦ Μαρίνου Βαλλιάνου στεφάνι με τῆν Λιάβλια τοῦ Δούμα τὸ καλλίαν.

'Ὁλ' ἄστατα και ψεύτικα μίς 'στόν ντυνιὰ τὸν πλάιν, προβλήματα και γρίφοι, ἀλλ' ὅταν τίτοιος τελεπῆς, γαμπρὸς σάν τὸν Βαλλιάιν, μιά τίτοια πάρη νύφη, σοῦ φανίεται πὸς ἔρχεται με κάτασπρα φτερά μέσα 'στου γάμου τῆς χαραῖς ἀληθινῆς χαρὰ.

'Ἐχεις και νεράτα, κύρ γαμπρέ, και νού γερό και βόλια, ὄμως τάξιει δλ' αὐτὰ μίγα κόρη σάν τῆν Λιάβλια, ἔξηθὸ Νεράϊδα τῆς αἰγῆς 'στὸ νηφικό μεταξί, πὸν βλέπωντάς τῆν ἔλεγες πὸς τώρα θὰ πετάεζ.

Κι' οἱ δοῖ σταθῆκαν τυχεροί, κι' ὁ τελεπῆς κι' ἡ νύφη, χαρὰ 'στὴν τῆν ἱρίτσα, χαρὰ 'στόν τὸν ἱρίφη. Τόσα καλά κι' ἡ Μάϊρα των χαροῦμενη τούς γράφει και κάθε Χάρις κλαϊδεῖ μες 'στῆ χρυσῆ φωνῆ τῆς: «γιὰ 'δέτε γάμους και παστοὺς, γιὰ 'δέτε και χρυσάρι, τὸχι' 'στῆς κάσσις ὁ γαμπρὸς κι' ἡ νύφη 'στὰ μαλλιά τῆς.»

Ραῖνω τὸ ζεύγος, πούφυγε γοργότερο 'στὰ ἔξνα, τοῦ Μῆη τριαντάφυλλα μίς 'στῆ δροσιὰ λουσιμενα, ραῖνω και τούς γεννήτορας, τὸν Γιάκην και τῆν Σόνια, πὸν τίτοια τσοῦκα 'γέννησαν, κι' ἄς ἔχῃσου χίλια χροῖα. 'Ἄλλ' ἀπὸ τσοῦς ραντισμοὺς καιρὸς νά ξεπαστοῦσω και τώρα τρέξετε γαμπροὶ νά πάρτε τῆν Τάσω.

Και καρπέσαις ποικιλίας, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

Χαμουδοπούλου τοῦ Μηκῆ ἔξαιρετον βιβλίον, 'Εγκόμπιον Χριστιανοῦ, πρὸς γρηῖν τῶν Σχολείων, κατ' ἔγκρισιν και σύστασιν τῆς Ἱερῆς Συνόδου, διδάσκων τούς χριστιανούς με διδαχὰς ἀγίας πὸς νά μὴ ἀγκιλωῶνται 'στὴν ἀκαθῆν τὸν ρόβου, ἐν ἄλλοις λόγους πονηρὰς νά φεῖγουν συειργετας.

Θαυμαζόν Ζυθοσαλῆων ἐν τῆ Κωνσταντινουπόλει τοῦ Κλεσθῶνος Δημοπούλου, πὸν τὸ ξερῶν θλας κι' ὄν 'Αρθονία πρῶτον ἐκλεκτῶν 'Ανατολῆς και μεζέδες ἔκαουσιμῶν, πὸν ντυνιὰς τὸν νου τοῦ γαμῆ και μιά μπύρα πούμει τρέλλα και καθῆνας ντεριτῆς μ' ἕνα δοῖ ποτήρια μόνο τοῦ διεβόλου κίρι κάνει. Κι' ἡ διειθουσις; θὰ πῆτε.. νά λοιπὸν με μιά πενή... Πέραν, δρόμος τοῦ Θεάτου, ἀριθμὸς δεκαενημιά.